

LIVIA UNGUR:

Pe Patrick Duffy l-am remunerat cu o sticlă de vin

”
Împreună cu Sherng-Lee,
lucrăm într-un apartament
foarte mic în New York, deci
munca și relaxarea au loc în
același spațiu

Am stat de vorbă cu autoarea unui film foarte apreciat la Festivalul de la Berlin, secțiunea Documentare: „Hotel Dallas”, realizat de Livia Ungur, o româncă stabilită în SUA. Filmul, cu tente autobiografice, urmărește povestea unei romance care pleacă în SUA după ce a văzut serialul „Dallas”, în timp ce personajul Bobby Ewing se trezește la replica faimoasei ferme din... Slobozia.

De Horia Ghibuțiu

Bună, Livia, felicitări pentru premiera de la Berlin a documentarului vostru, „Hotel Dallas”! Cum a fost primit?
Mulțumesc mult! Toate biletele la premieră s-au vândut foarte repede și am primit multe întrebări excelente la sfârșitul premierei. Spectatorii festivalului de la Berlin sunt foarte speciali; stau la rând și plătesc să vadă filme făcute de regizori care sunt, în mare parte, necunoscuți, și încă neevaluate de critici de film. Sunt deschiși să-ți acorde o șansă, iar în calitate de cineast asta-i tot ce poți spera.

Când l-am putea vedea în țară?

Încă nu avem stabilită data premierei în România. Sunt câteva festivaluri românești de mare calitate și sperăm să-l putem arăta la unul dintre ele.

politic, poate influența într-un mod profund. Am citit acum câțiva ani despre un studiu condus de cercetatori de la New School of Social Research in New York care arată că, prin lectura marilor opere de ficțiune universal, devenim mai plini de empatie. Cred că și filmele pot avea un efect similar. Nu cred că există vreun studiu deocamdată care să sprijine acest argument, dar am încredere că-l vom avea în viitor! Practic, filmul e o nouă direcție în cariera ta, vei merge în continuare pe acest drum? Vreau să spun, te gândești la alt proiect?
Avem un nou proiect de film de lungmetraj despre arte marțiale și mișcările de protest de la 1968. Singura problema e că acum așteptăm un copil, așa că probabil vom lucra într-un ritm mai lent în anul următor!

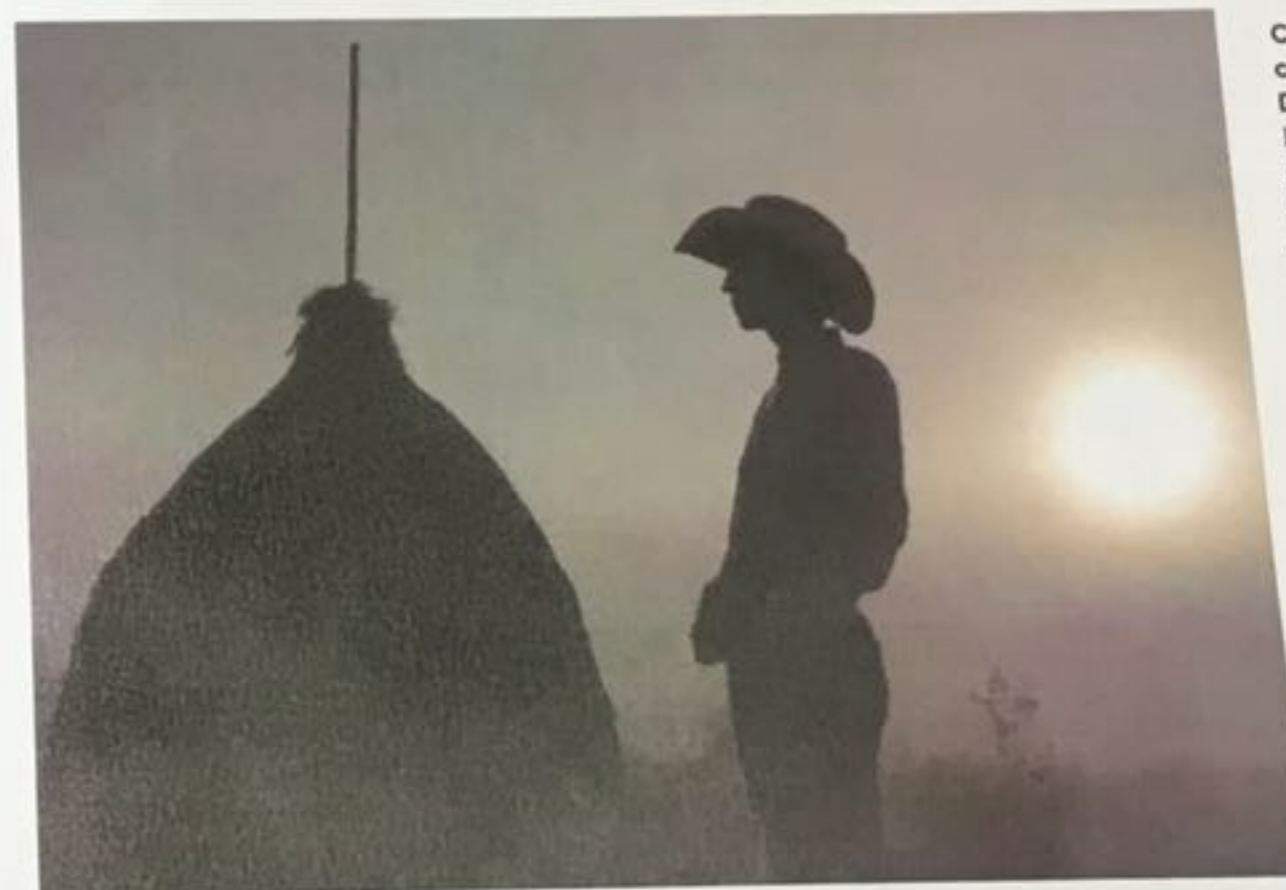
Clasica întrebare legată de buget – cum ai obținut fonduri pentru „Hotel Dallas”?

Bugetul a fost foarte modest; Sherng-Lee s-a ocupat de majoritatea aspectelor tehnice, iar părinții mei au jucat în două dintre rolurile principale. Pe Patrick Duffy l-am remunerat cu o sticlă de vin. Am fost foarte norocoși să obținem o bursă de la Yale University, unde eram masterandă; această bursă a acoperit majoritatea filmărilor în România. Cu ajutorul unei burse de la Foundation for Contemporary Arts, am terminat post-producția.

Ai avut presă bună la festival? Am văzut o cronică în „Variety”...

Reacția presei la festival a fost fantastică. „Hollywood Reporter” a scris un profil despre noi, precum și o cronică pozitivă; „Variety” ne-au acordat o pagină întreagă; am fost menționați pozitiv în „Observatorul Cultural” și „România Liberă”. De asemenea, am avut interviuri televizate în Germania și în Franța (pe canalul de televiziune ARTE) și în Suedia.

Michelle Lopez, care ți-a fost profesoară la Yale, zicea tot timpul „vreau să văd mai mult din tine în munca ta” – acesta e motivul pentru care filmul are puternice tente autobiografice?
După ce a văzut filmul, Michelle nu și-a mai dorit să vadă mai mult din mine!

Livia Ungur, în documentarul de ficțiune „Hotel Dallas”, o coproducție româno-americană care a avut premiera mondială la Berlin

Crezi că filmele tale pot schimba ceva – mentalități, bunăoară?

Atât eu cât și colaboratorul meu, Sherng-Lee Huang, nu ne vedem în postura de activiști. Filmele noastre nu văd lumea în alb și negru; suntem mai interesați de ceea ce e ambiguu și asta nu-i cea mai eficientă modalitate de a promova un mesaj social. Dar cred că orice capodoperă de artă, chiar dacă nu încearcă să împingă direct un argument

LIVIA UNGUR:

Pe Patrick Duffy l-am remunerat cu o sticlă de vin

„Împreună cu Sherng Lee, lucrăm într-un apartament foarte mic în New York, deci munca și relaxarea au loc în același spațiu

54

Am stat de vorbă cu autoarea unui film foarte apreciat la Festivalul de la Berlin, secțiunea Documentare: „Hotel Dallas”, realizat de Livia Ungur, o româncă stabilită în SUA. Filmul, cu tente autobiografice, urmărește povestea unei romance care pleacă în SUA după ce a văzut serialul „Dallas”, în timp ce personajul Bobby Ewing se trezește la replica faimoasei ferme din... Slobozia.

De Horia Ghițuțiu

Bună, Livia, felicitări pentru premiul de la Berlin a documentarului vostru, „Hotel Dallas”. Cum a fost primit?
Mulțumesc! Toate întrebările la premieră s-au vădit foarte rapide și am primit multe întrebări excelente la sfârșitul premierii. Spectorul festivalului de la Berlin sunt foarte speciali; stau la rând și plătesc să vadă filme făcute de regiuni care sunt, în mare parte, necunoscute, și încă neevaluăm de critici de film. Sunt deschiși să-ți acorde o șansă, iar în calitate de cineast asta-i tot ce poți spera.

Când l-am putea vedea în țară?
Încă nu avem stabilită data premierii în România. Sunt câteva festivaluri românești de mare calitate și sperăm să-l putem arăta la unul dintre ele.

politic, poate influența într-un mod profund. Am citit acum câțiva ani despre un studiu condus de cercetători de la New School of Social Research în New York care arată că, prin lectura marilor opere de ficțiune universală, devenim mai plini de empatie. Cred că și filmele pot avea un efect similar. Nu cred că există vreun studiu deocamdată care să sprijine acest argument, dar am încredere că-l vom avea în viitor!
Practic, filmul e o nouă direcție în cariera ta, vei merge în continuare pe acest drum? Vreau să spun, te gândești la alt proiect?
Aven un nou proiect de film de lungmetraj despre arte marțiale și mișcările de protest de la 1968. Singura problemă e că acum așteptăm un copil, așa că probabil vom lucra într-un ritm mai lent în anul următor!

Livia Ungur în documentarul de ficțiune „Hotel Dallas” e reproducție româno-americană care a avut premiera mondială la Berlin

Crezi că filmele tale pot schimba ceva - mentalități, bunăoară?
Atât eu cât și colaboratorul meu, Sherng Lee Huang, nu ne vedem în postura de activiști. Filmele noastre nu vâd lumea în albi și negri; suntem mai interesați de ceea ce e ambiguu și asta nu-i cea mai eficientă modalitate de a promova un mesaj social. Dar cred că orice capodoperă de artă, chiar dacă nu încearcă să împingă direct un argument

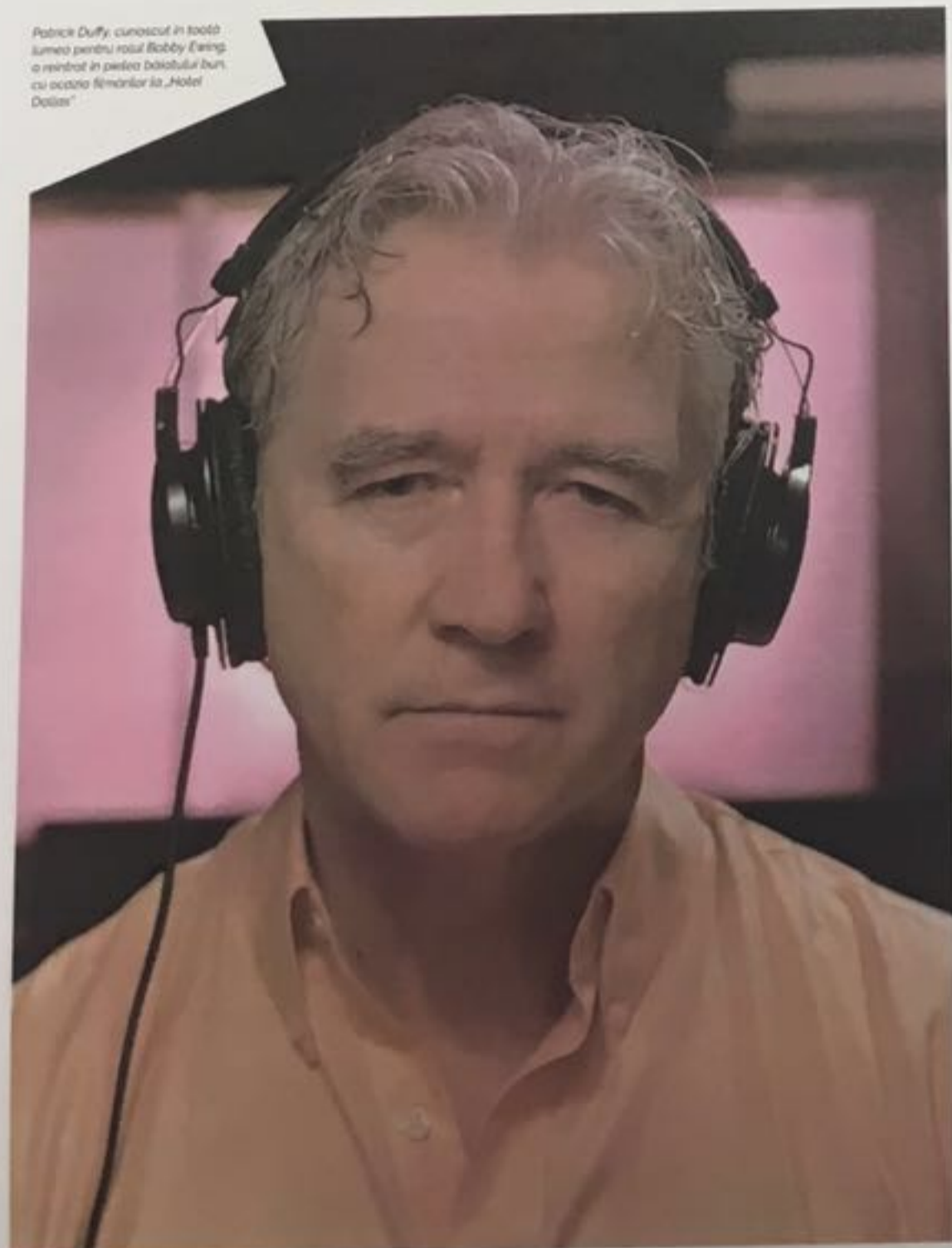
Clasa întrebare legată de buget - cum ai obținut fonduri pentru „Hotel Dallas”?
Bugetul a fost foarte modest; Sherng Lee s-a ocupat de majoritatea aspectelor tehnice, iar părinții mei au jucat în două dintre rolurile principale. Pe Patrick Duffy l-am remunerat cu o sticlă de vin. Am fost foarte norocoși să obținem o bursă de la Yale University, unde eram masteranzi, această bursă a acoperit majoritatea filmărilor în România. Cu ajutorul unei burse de la Foundation for Contemporary Arts, am terminat post-producția.

Ai avut presă bună la festival? Am văzut o cronică în „Variety”...
Reacția presei la festival a fost fantastică. „Hollywood Reporter” a scris un profil despre noi, precum și o cronică pozitivă; „Variety” ne-a acordat o pagină întreagă; am fost menționați pozitiv în „Observatorul Cultural” și „România Liberă”. De asemenea, am avut interviuri televizate în Germania și în Franța (pe canalul de televiziune ARTE) și în Suedia.

Michelle Lopez, care ți-a fost profesora la Yale, zicea tot timpul „vreau să văd mai mult din tine în munca ta” - acesta e motivul pentru care filmul are puternice tente autobiografice?
După ce a văzut filmul, Michelle nu și-a mai dorit să vadă mai mult din mine!

55

Patrick Duffy, cunoscut în toată lumea pentru rolul Bobby Ewing, a reînviat în palea din nou Bobby Ewing, cu scena filmărilor la „Hotel Dallas”

Filmul funcționează ca un fel de poveste a originii mele ca artist și ca imigranți. Dacă Spider-Man a fost mușcat de un păianjen radioactiv, sau Superman a venit de pe planeta Krypton, povestea mea începe cu „Dallas”. Pe de altă parte, am înțeles sfatul lui Michelle și în sensul de a încerca să-mi găsească vocea ca artist, să realizez lucrări pe care doar eu, cu sensibilitatea mea, le-aș putea realiza. O întrebare pe care ne-am pus-o constant în timp ce lucrăm la „Hotel Dallas” și cu care abordăm orice proiect de artă, a fost următoarea: este asta un proiect care ne reflectă pe noi, pe care doar noi l-am fi putut face?

E o condiție obligatorie ca un cineast să-ți trăiască filmele?
La felul în care lucrăm noi, ar fi imposibil să realizăm filme fără a fi extrem de pasionați de material. Noi am fost responsabili pentru toate aspectele legate de „Hotel Dallas”: de la scenariu, la rolul de producător, regie, actorie, editare. Ne-a luat doi ani ca să-l terminăm, lucrând la el aproape zilnic. Am reușit să ne menținem interesul în acest proiect pentru un timp îndelungat, și sperăm că vom putea menține și interesul spectatorilor pe durata filmului!

Înțeleg că l-ați găsit pe Patrick Duffy dându-i un mail, găsit pe IMDb, managerului său? Cum e Duffy în afara platoului?
Patrick spune că mi e prea mare diferența între el și Bobby Ewing. Și eu îl cred! În persoană, arată exact ca la televizor, doar că e destul de înalt, are cam 1,90m. E un bărbat frumos, galant și cu simțul umorului dezvoltat - și a sărit în ajutorul nostru când aveam cea mai multă nevoie. Își amintește de Bobby descrierea asta, nu? Filmarea a fost ca un vis - literalmente ca un vis. Parcă plăteam și nu-mi venea să cred că într-adevăr filmăm cu Patrick Duffy.

„Imaginați-vă că JR ar conduce România”, spui într-un interviu. Deși ești departe, ești la curent cu ce se întâmplă în țară?
Părinții mei locuiesc în Galați, unde am crescut și eu, și am mulți prieteni în România. Încerc să revin cel puțin o

dată la doi ani. De asemenea, încerc să stau la curent cu evenimentele pe cât e cu putință, deoarece ceea ce se întâmplă în țară îmi afectează pe oameni pe care-i iubesc. Dar asta nu e, desigur, ca și cum aș trăi în România. Perspectiva filmului este în esență una romano-americană, localizată undeva între est și vest.

Ți-a fost dificil să îi explici soțului tău cum era în comunism?
Sherng Lee s-a născut în Statele Unite, dar a vizitat China de mai multe ori în adolescență. A întâlnit oameni care, de exemplu, au trăit în timpul Revoluției Culturale sau care au fost trimiși la muncă forțată. Dar comunismul românesc a avut o aromă distinctă și căsătoria și colaborarea noastră profesională constituie o constantă oportunitate educațională pentru el!

Cum e să lucrezi în tandem cu soțul tău? Mai există vreo graniță între viața profesională și cea privată?
Cred că am delimitat orice graniță de mult timp! Lucrăm într-un apartament foarte mic în New York, deci munca și relaxarea au loc în același spațiu... și, cine știe, în curând poate vom crește și copilul tot aici. Sinceră să fiu, nu știu cum vom realiza asta practic! Menținerea unei balanțe sănătoase între carieră și viață nu e lucru ușor; uneori trebuie să ne reamintim, „astăzi nu ne mai

gândim la film și ieșim la o plimbare sau la o înghețată!”

Ce te împlinește mai mult - regia, scrisul, actoria?
„Hotel Dallas” a fost prima mea experiență actorească și încă nu mă simt foarte confortabil în fața camerei. Pot spune că actoria e ultima în topul preferințelor mele! Însă, toate celelalte aspecte legate de film sunt aproape de sufletul meu. Conceptualizarea inițială a proiectului mă umple de adrenalină. Apoi, filmările te duc la noi descoperiri, lucruri pe care nu ți le-ai fi putut imagina niciodată în faza de scriere a scenariului. Și apoi, un alt set de descoperiri se fac în faza de editare. E ca și cum ai șansa să faci un film de trei ori.

Ce te face fericită în America?
New York e un oraș multicultural, foarte tolerant, și un centru cultural foarte activ. Este, totodată, un oraș în care o româncă poate întâlni cu american de etnie chineză și împreună pot deveni artiști. Acestea fiind spuse, doresc să călătoresc și să fac filme peste tot în lumea asta. New York este un oraș atât de filmat încât e greu ca un cineast să mai găsească o perspectivă originală.

Ceva planuri de vacanță în România?
Sperăm ca următoarea călătorie în România să fie cu ocazia premierii filmului!

Tot înainte, prieteni în lungmetrajul de debut al cuplului newyorker Livia Ungur și Sherng-Lee Huang

57

56